

— v. velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste koskee vahingonkorvausvaatimusta ja perustuu siihen, että komissio pani kantajan mukaan täytäntöön 21.9.2017 annetun tuomion *Ferriere Valsabbia ym. v. komissio* (C-86/15 P ja C-87/15 P, EU:C:2017:717) virheellisesti, mikä on SEUT 266 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 3 kohdan vastaista.

Se väittää tässä yhteydessä, ettei komissio maksanut kaikkia viivästyskorkoja tuomion seurauksena maksamalleen seuraamukselle.

- 2) Toinen kanneperuste koskee kumoamisvaatimusta ja perustuu SEUT 266 ja SEUT 296 artiklan rikkomiseen ja virheelliseen soveltamiseen, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 46 artiklan rikkomiseen ja virheelliseen soveltamiseen, komission 30.4.2021 päivätyn kirjeen perustelujen puutteellisuuteen sekä oikeudelliseen virheeseen ja ilmeiseen arviointivirheeseen.

Kantaja väittää tässä yhteydessä, että kirje, jossa komissio kieltäytyi maksamasta kantajalle viivästyskorkoja, ei ole asianmukaisesti perusteltu ja sillä loukataan vanhentumista koskevia periaatteita.

- 3) Kolmas kanneperuste koskee kumoamisvaatimusta ja perustuu SEUT 266 artiklan ja delegoidun asetuksen (EU) N:o 1268/2012 ⁽¹⁾ rikkomiseen ja virheelliseen soveltamiseen.

Kantaja väittää tässä yhteydessä, että delegoidun asetuksen (EY, Euratom) N:o 2342/2002 ⁽²⁾ 85 a artiklan 2 kohta, johon komissio viittaa 30.4.2012 päivätyskirjeessään, ei ollut seuraamuksen maksamisajankohtana enää voimassa eikä sitä näin ollen voida soveltaa.

⁽¹⁾ Unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) N:o 966/2012 soveltamissäännöistä 29.10.2012 annettu komission delegoitu asetukset (EU) N:o 1268/2012 (EUVL 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annettu komission asetukset (EY, Euratom) N:o 2342/2002 (EYVL 2002, L 357, s. 1).

Kanne 10.7.2021 – Ferriere Nord v. komissio

(Asia T-414/21)

(2021/C 401/13)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Ferriere Nord SpA (Osoppo, Italia) (edustajat: asianajajat W. Viscardini, G. Donà ja B. Comparini)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

1. a) velvoittamaan (SEUT 266 artiklan 2 kohdan, SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan 2 kohdan nojalla) Euroopan unionin, jota edustaa Euroopan komissio, maksamaan 1 096 814,68 euroa (tai toissijaisesti, unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisesti määrittämän muun määrän, jos se päättää soveltaa jäljempänä mainitusta poikkeavaa korkokantaa) – kyseinen määrä saadaan soveltamalla Euroopan keskuspankin (EKP) perusrahoitusoperaatioille vahvistamaa (1 prosentin suuruista) korkoa, joka oli voimassa 9.3.2010, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, 9.3.2010 ja 25.10.2017 välisenä ajanjaksona (vähennettynä 129 847,10 eurolla, jotka on jo maksettu ”kertyneenä” korkona) – korvauksena Ferriere Nord S.p.A:lle aiheutuneesta vahingosta, joka johtui siitä, ettei sille ole maksettu (SEUT

266 artiklan 1 kohdan vastaisesti viivästyskorjoja sakolle (josta määrättiin Euroopan komission 30.9.2009 päivätyllä päätöksellä K(2009) 7492 lopullinen ja 8.12.2009 päivätyllä päätöksellä K(2009) 9912 lopullinen), jonka se maksoi tilapäisesti 9.3.2010 ja jonka Euroopan komissio palautti 25.10.2017 unionin tuomioistuimen 21.9.2017 asiassa C-88/15 P antaman tuomion seurauksena

ja tämän seurauksena

- b) velvoittamaan Euroopan unionin, jota edustaa Euroopan komissio, maksamaan edellä a kohdassa tarkoitettulle vahingonkorvaukselle pääomitetta korkoa 25.10.2017 lukien (tai toissijaisesti muusta unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisesti vahvistamasta ajankohdasta) siihen asti, kunnes määrä on kokonaisuudessaan ja tosiasiallisesti maksettu, soveltamalla Euroopan keskuspankin perusrahoitusoperaatioille vahvistamaa korkoa, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä (tai toissijaisesti muulla unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisesti vahvistamalla muulla korolla)
2. kumoamaan (SEUT 263 artiklan nojalla) 30.4.2021 päivätyt Euroopan komission (budjettipääosaston) kirjeen Ares (2021)2904048
3. joka tapauksessa velvoittamaan Euroopan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee vahingonkorvausta ja toinen riidanalaisen kirjeen kumoamista.

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu komission lainvastaiseen toimintaan SEUT 266 artiklan 1 kohdan (ja asetuksen N:o 1268/2012⁽¹⁾ 83 artiklan ja/tai tarvittaessa asetuksen N:o 2342/2002⁽²⁾ 86 artiklan) vastaisesti
- Kantaja väittää tässä yhteydessä, että pannakseen unionin tuomioistuimen asiassa C-88/15 P 21.9.2017 antaman tuomion (jolla kumottiin SEUT 101 artiklan mukaisesti vuonna 2009 annettu tarkastuspäätös) täysimääräisesti täytäntöön (SEUT 266 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla), komission olisi pitänyt maksaa Ferriere Nordille takaisin sekä vuonna 2010 väliaikaisesti maksettu sakko että myös siihen liittyvät viivästyskorot, soveltamalla asetuksen N:o 1268/2012 83 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettua korkokantaa eli erääntymiskuukauden ensimmäisenä kalenteripäivänä julkaistua EKP:n perusrahoitusoperaatioille vahvistamaa korkoa, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä. Sitä vastoin komissio maksoi 25.10.2017 – korkoina – ainoastaan asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun, pankkitilille, jolle sakon määrä oli tilapäisesti talletettu, ”kertyneen” koron. Viivästyskorjojen maksamatta jättäminen tarkoittaa unionin primaarioikeuden rikkomista (SEUT 266 artiklan 1 kohta), mikä saa aikaan komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun. Edellä mainitulle korvaukselle on maksettava myös pääomitetta korkoa siitä päivästä lukien, jolloin maksettiin ainoastaan ”kertynyt” korko, määrän tosiasialliseen maksuun saakka.
2. Toinen kanneperuste, joka perustuu unionin tuomioistuimen perussäännön 46 artiklan rikkomiseen ja tämän seurauksena SEUT 266 artiklan 1 kohdan (sekä asetuksen N:o 1268/2012 83 artiklan ja/tai tarvittaessa asetuksen N:o 2342/2002 86 artiklan) rikkomiseen
- Kantaja väittää tässä yhteydessä, että komissio ilmoitti 30.4.2021 päivätyllä kirjeellä, ettei se voinut tai halunnut hyväksyä Ferriere Nordin esittämää vahingonkorvausvaatimusta unionin tuomioistuimen perussäännön 46 artiklan nojalla sillä perusteella, että siinä määrätty viiden vuoden vanhentumisaika on päättynyt, koska – komission mukaan – sen sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun aiheuttavana tapahtumana (ja siis vanhentumisajan alkamisajankohtana) oli vuonna 2010 tapahtunut sakon väliaikainen maksaminen. Ferriere Nord sitä vastoin katsoo, että vastuun aikaansaavana tapahtumana on se, että 25.10.2017 – jolloin sakko maksettiin takaisin vuonna 2017 annetun tuomion täytäntöönpanemiseksi – komissio ei maksanut asetuksen N:o 1268/2012 83 artiklassa säädettyjä viivästyskorjoja vaan se maksoi ainoastaan saman asetuksen 90 artiklassa tarkoitetun ”kertyneen” koron. Tällainen SEUT 266 artiklan 1 kohdan rikkominen tarkoittaa, että komissio on toiminut sääntöjenvastaisesti ja saa aikaan komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun, ja unionin tuomioistuimen perussäännössä tarkoitettu viiden vuoden vanhentumisaika alkaa siten kulua tästä rikkomisesta lukien.

⁽¹⁾ Unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) N:o 966/2012 soveltamissäännöistä 29.10.2012 annettu komission delegoitu asetukset (EU) N:o 1268/2012 EUVL 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annettu komission asetukset (EY, Euratom) N:o 2342/2002 (EUVL 2002, L 357, s. 1).